

Det vilde være noget af en Landsulykke, hvis der skulde ikke blot blive Fare paa Færde — for det tror jeg, der er, og det har Finansudvalget for Resten gentagne Gange forvisset sig om —, men virkelig opstaa en Ildebrand. Jeg tror ogsaa, at Museet, som er installeret deroppe, trænger til en Udvidelse, og jeg vil gerne gøre mig til Talsmand for, at Bestyrelsen — hvem den nu end maatte bestaa af, og enten jeg selv er Medlem af den eller ikke — sammen med den højtærede Handelsminister tager denne Sag under alvorlig Overvejelse. Maaske skal ogsaa den højtærede Forsvarsminister med i disse Overvejelser, for der har jo været Soldater, der har haft Ophold indenfor Slottets Mure. Det er muligt, at der skal en Samvirken til mellem de forskellige Ministre, men saa vil jeg meget ønske, at dette Samarbejde maa finde Sted, og at det maa lykkes at faa etableret en Ordning, der kan være tilfredsstillende for Museet, som jo er temmelig nyt, men som alligevel indeholder Værdier, der gerne skulde fredes om, og som ogsaa gerne skulde have Plads, saa at de kan beses, og at der saa samtidig maa blive draget Omsorg for, at Slottet bliver mindre udsat for Ildsvaade og kommer ind under en mere samlet Ledelse, end Tilfældet er i Øjeblikket.

Jeg vil angaaende Finanslovsforslaget i al Almindelighed sige, at naar man gør sig bekendt med det — og jeg tænker her særlig paa de to Paragraffer, som vedrører Kirkeministeriet og Undervisningsministeriet —, faar man hurtigt Øje for, at der er gjort betydelige Bestræbelser paa mange forskellige Poster — jeg skal ikke komme ind paa dem, for saa skulde jeg nævne saa at sige hver eneste af dem — for at bringe Udgifterne noget ned. Det kan ses paa alle de mange forskellige Ting, som disse to Paragraffer spænder over, og jeg gaar ud fra, at noget tilsvarende finder Sted ved de andre Ministerier. Derfor vil det rimeligvis gaa saadan — som det da ogsaa plejer at gaa —, at Finanslovsforslaget vil modtage nogen Forøgelse, inden det forlader dette Ting.

Der er talt saa meget om den udenlandske Gæld. Særlig et Par af disse Laan er meget kostbare, men jeg forstaar ikke rigtig, at man kan komme med stærke Bebrejdelser i den Retning, for vi har jo alle sammen været med til at optage disse Laan, og den eneste Maade, hvorpaa man kan komme af med den udenlandske Gæld, er jo ved at afdrage den,

og Maaden, hvorpaa man skal skaffe de fornødne Midler til Veje, afhænger af hele den finansielle Situation, og der taler man jo saa meget i disse Tider — vi har jo en Konference, som overvejer, hvordan vi kan faa den svage danske Krone styrket, saa den kan faa en større Værdi. Jeg ser, det er paatænkt at faa et Laan paa 50 Mill. Pund Sterling til Dannelsen af en Fond, ved Hjælp af hvilken man kan gribe regulerende ind, saaledes at Kronen ikke gaar med saa stærke Spring opad eller nedad — ja, Springene er for Resten mest opad, nedad gaar det saadan nogenlunde i langsom Pasgang. Jeg tror ikke, Vejen til at faa Kronen styrket er at optage et nyt Laan, det hjælper selvfølgelig paa Vanskelighederne i Øjeblikket, derom er der ingen Tvivl, ogsaa Bestræbelserne for at opnaa Balance paa Statshusholdningsbudgetterne kan hjælpe dertil; men Optagelsen af et saadant Laan vil sandsynligvis medføre, at man indenfor det danske Samfund vil vente noget længere med at gøre det, som er det eneste, der i det lange Løb kan hjælpe. Naar man kommer bag ved alle de videnskabelige og mere eller mindre kloge Udtalelser om Valutaens Opgang og Nedgang, og hvad der er Aarsagerne dertil, kommer man ganske sikkert til noget ganske jævnt og simpelt, ganske som i den private Økonomi. Det, det til syvende og sidst kommer an paa, er, som det saa tidt er udtalt, at Udgift og Indtægt staar i et passende Forhold til hinanden, og her er der ganske sikkert noget i Vejen med det danske Samfund.

Der er mange Aarsager til, at Valutaen er svækket, i Aar hænger det vel sammen med, at der har været en livlig Byggevirksomhed i Gang, og denne Virksomhed har været meget kostbar baade med Hensyn til de Ting, der skal til, og som vi ikke har her i Landet, og med Hensyn til Arbejdskraften. Men vi ved ogsaa alle, at naar der er en nogenlunde god Fortjeneste, er der en Tilbøjelighed til at sætte Forbruget op i Forhold til Fortjenesten, og det sker ikke mindst, naar der opmuntres til det af Mænd, som har Sæde i dette Ting, og som siger til deres Meningsfæller og andre, som vil høre derpaa, at det nærmest er en Forbrydelse at høre til de sparsommelige Mennesker. Saa længe denne Tanke er raadende, vil det sikkert blive vanskeligt at faa vor Krone styrket og vor Valuta i en stadig opadgaaende Bevægelse. Det, der skal til, er vel nok den